

Ruma banaaninpoikanen

Olipa kerran kauppa ja kaupassa hedelmäosasto. Kauppias oli erittäin ylpeä hedelmähylyistään, jotka notkuivat eri väreissä: oli punaisia ja vihreitä omenoita, keltaisia sitruunoita, ruskeita kiivejä, violetteja viinirypäleitä ja oransseja appelsiineja. Myös asiakkaat olivat ihastuksissaan. He käyskentelivät osastolla hedelmiä katsellen ja hipoen, ja keräsivät kauneimmat, kirkkaimmat ja kiinteimmät hedelmät koreihinsa.

Osaston keskellä oli suuri keltainen banaanikeko. Sen äärellä asiakkaat ottivat käteensä tertun jos toisenkin, katselivat, kääntelivät ja arvioivat. Sitten he aina valitsivat kiinteimmät ja keltaisimmat banaanit, ja jatkoivat matkaansa. Vaan pientä banaaninpoikasta he eivät koskaan valinneet.

Banaaninpoikanen oli rohkea ja sisukas pikku banaani. Jo banaanipensaassa riippuessaan se oli kuunnellut kypsempien banaanien tarinoita siitä, kuinka banaanit pystyivät mihin vain! Ne sopivat makeuttamaan ja kuohkeuttamaan niin kakku- ja lettutaikinat kuin smoothietkin ja olivat mahtavia välipaloja sellaisenaan! Jokaisen banaanin unelma oli saada jokin näistä tehtävistä.

Vaan banaaninpoikanen oli epäonnekseen saanut huonommat lähtökohdat elämään kuin muut banaanit. Se oli ehtinyt kasvaa vain noin kämmenenmittaiseksi, kun se jo poimittiin banaanilaivaan. Se oli myös hieman hassun muotoinen. Siinä missä muut olivat perinteisen kauniita käyriä, pieni banaaninpoikanen oli hiukan kieronlainen ja mutkalla. Laivassa se vielä irtosi tertustaan – eli perheestään ja ystävistään – ja se nostettiin yksinäisenä muiden terttujen päälle.

Suomessa kaupan kypsytämässä banaaninpoikanen pinnisteli parhaansa tullakseen kirkkaan keltaiseksi ja makeaksi. Kun aika tuli, se kannettiin näytille hedelmäosaston banaanikekoon. Mutta vaikka se yritti kurottua ihmisiä kohti keltaisuuttaan puhkuen, asiakkaat nostivat koreihinsa vain kokonaisia terttuperheitä, ja sivuuttivat irtonaisen pienen banaaninpoikasen.

Päivä päivältä banaanin puhti alkoi loppua. Se huomasi myös muuttuvansa vähitellen pehmeämmäksi, ja sen kylkiin alkoi ilmestyä ruskeita pilkkuja. ”Mikä minua vaivaa? Enkö ikinä tule valituksi?”

pikkubanaani pelkäsi. Ympärillä pidemmät, kirkkaammat ja keltaisemmat banaanit nauroivat pikkubanaanille ja alkoivat kutsua sitä rumaksi banaaninpoikaseksi. Sille kuiskittiin, kuinka se joutuisi pian hävikkilaariin – bioskikseen! Pikkubanaani oli aivan allapäin, ja meinasi jo luopua toivosta.

Mutta sitten koitti päivä, jolloin pikkubanaanin ylle ilmestyivät ystävälliset kasvat. Ne tutkailivat sitä kiinnostuneesti. Kasvojen taustalla välkehtivät salamavalot, ja ympärille oli kerääntynyt paljon ihmisiä. Pikkubanaani virkosi ihmettelemään, mitä ihmettä kaupassa tapahtuu. ”Se on huippu-TV-kokki Lady Von-Michelin! Hän valmistaa maailmankuuluja pannukakkuja ja smoothieita!” muut banaanit hihkuivat. Ne virittivät ryhtinsä täydelliselle kaarelle ja pinnistivät itsensä pinkeiksi ja kirkkaan keltaisiksi.

Mutta Lady Von-Michelin oli jo huomannut pikkubanaanin ja sen huumaavan makean tuoksun. Hän poimi pikkubanaanin ja näytti sitä TV-kameralle. ”Tässä näette täydellisen banaanin”, hän julisti. ”Se on parhaimmillaan juuri nyt: sen kyljissä olevat ruskeat pilkut kertovat kypsyydestä ja makeudesta, ja pehmeys takaa täydellisen koostumuksen banaanipannukakutaikinassa”. Pikkubanaani oli haljeta ylpeydestä. Lady Von-Michelin kantoi sen vaa’alle, liimasi sen kylkeen upean ostostarran ja laski sen ostoskoriinsa.

”Ooh!”, yleisö haukkoi henkeään. He syöksyivät banaanikeolle etsimään ruskeapilkullisia banaaninpoikasia, mutta paras oli jo valittu. Sitä kantoi kohti kassaa ja banaanin elämän suurinta kunniaa – huippukokin banaanilettuaineksena toimimista – maailmankuulu kokki Ursula Von-Michelin.

Eikä kukaan enää koskaan kutsunut ruskeapilkullisia, erikoisen muotoisia ja pieniä banaaneja rumiksi.

Sen pituinen se!

→ **Opetus:** älä tee turhaa hävikkiä. Ennakkoluulot. Erilaisuus on rikkaus. Mitä ruoka on.

→ **Ohjeet kasvattajalle:** Sadun jälkeen voitella erilaisuudesta ja siitä, kuinka kaikilla on omat vahvuutensa.